

Дамян Дамянов

Маргарита

Тя беше първото момиче!
Тя беше първата мечта!
Тя беше първото „Обичам!“.
И първата въздишка – тя!
Една разкошна Маргарита,
Родена с името на цвят,
създадена, за да накити
и без туй този китен свят.
Как я обичах, как предричах
чрез евтиния номер стар:
„обича ме“ – „не ме обича“ –
изкъсвах толкова листа,
съсипвах толкоз маргаритки –
цветя невинни и добри!
А тя под русите си плитки
не ме поглеждаше дори.
„Да“ – „Не“, „Да“ – „Не“ – аз късах, смятах
откъснатите листица.
И побеляваха земята,
косите, нашите сърца...

... Случайно скоро пак видях я:
ах, боже мой, какъв поврат!
Как бе възможно да увяхне
жената с името на цвят.
Напразно с поглед тъжен търсех
цветчето, плитчиците в кръг.
Листата някой бе откъснал.
Останал беше само стрък.

05.1971 г.

КРАЙ

© 1971 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Горица Петрова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8595>]